

Τί συμβαίνει ; Ἄς ποῦμε πῶς τὸ γιαιτρικὸ εἶναι ἀκριβὲς καὶ κοστίζει 2 δραχμὰς στὸν ἴδιον τὸ σπετσέρη. Κεῖνος πού ζητάει 5 δραχμὰς θέλει νὰ κλέψει τὸν πλάτη του καὶ κεῖνος πού τοῦ ζητάει ὀφείλοντα λεφτὰ θέλει νὰ τόνε γελάσει καὶ νὰ μὴ τοῦ δώσει τὸ γιαιτρικὸ στὴν ποσότητά καὶ τὴν ποιότητα πού γράφει ἡ ρετσέτα.

Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ κακοήθεια γίνεται στὰ περισσότερα φαρμακεία τῆς Ἀθήνας καὶ ἡ «Ἀκρόπολις» δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ αὐτὸ πού τῆς λέμε, νὰ νὰ μᾶς πιστέψει.

ΜΑΚΡΙΔΗΣ

(ὁ Καραγιώζικος τοῦ «Ταχυδέμου» τῆς Πόλης)

Στὴν Πόλῃ οἱ μοῦργοι τὴν κοιλιά
μὲ νύχια ξύνουν μυτερά,
ἓνα ἅπ' τὰ ψώρια ἀφτὰ σκυλιά,
Μακρίδῃ, ἐσὺ εἶσαι, φουκαρά.
Χώνουν τὴ μύτη ἂν στὰ στενά
σκουπίδια βροῦνε λιγδερά
χώνεις μαζί τους τὸ μπουρνῶ,
Μακρίδῃ φουκαρά.

Τις νύχτες διαν σαματᾶ
σηκώνουν ὄλοι στὴ σειρά,
δῶσ' του κ' ἐσὺ στὸ Γαλατᾶ,
Μακρίδῃ, οὐρλιάζεις, φουκαρά.
Μὰ ἂν σκουίζουν, λέρα ἂν τρώων, ἂν ξοῦν
τὰ πικροσιμπουρα πλεβρά,
σὰ λόγου σου ὁμως δὲ λυσοῦν,
Μακρίδῃ φουκαρά.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΑΙΤΗΣΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Σεβαστέ μας κ. Χαρολάμπη Ἀντρεάδῃ,

Εἶμαστε καὶ μεῖς ταπεινοὶ ἐργάτες τῆς Ἰδέας, ὅσο κι ἂν τὸν ἔβαν ἀπὸ μᾶς τὸν ἕλς «ἐκμεταλλεῦ τῆς Δημοτικῆς», κι ἔμωσ στὸ σιχωροχάρτι πού τυπώνεις στὶς τελευταῖες σελίδες τοῦ καινούριου καὶ σοφοῦ βιβλίου σου αἱ Ἰδέαι δὲ μᾶς μνημονεύεις καθόλου, ἐνὼ ἀναφέρεις γιὰ δημοτικιστάδες τὸν κ. Πολ. Δημητρακόπουλο, τὸν κ. Φωκίω Πανᾶ, τὸν

σε κοντὰ τους καὶ πῆρε κι αὐτὸς γάλα, βουτώντας ψωμάκια καφαλιασμένα μὲ φρέσκο βούτυρο.

Ἐδῶ ποῦρθεμε, παιδί μου, εἶπ' ἡ κυρία Σεβαστή, νοιώσαμε τί θὰ πῆ ἔξοχ' ὁ ὅλο της τὸ νόημα. Εἴραμε τὸ Μαρούσι, τὴν Κηφισιά, τὰ Φάληρα, μ' αὐτὰ, ὅπως κατανήσανε, δὲν ἔχουνε πιά τις γλυκάδες τῆς ἔξοχης· ἀμα θὲς κοροσί γιὰ νὰ βγῆς καὶ τουαλέτες βλαστήματα ! Ἡ ἔξοχ' θέλει ἀνεση, λευτεριά, ἀπλότητα. Ρίχνω τὸ πρῶτ' τὴν μπέρτα μου καὶ κάνω τὸν περίπατό μου, ἀναπνέοντας αὐτὸν τὸν καθάριο ἀέρα, πῦναι βάλσαμο ! Τρῶμε κατ' ἅπ' τὰ δέντρα, κοιμούμεστα, χωρὶς φόβο, μ' ἀνοιχτὰ παράθυρα· στὴν Ἀθήνα μᾶς πού νάφησω τὴ νύχτα παράθυρ' ἀνοιχτὰ ! Ἐδῶ δὲ χορταίνω τὸν ἀέρα, μοιάζω τοῦ φτωχοῦ, πού τάνοίζανε σακκὶ μὲ φλουριά καὶ τοῦπανε : πάρε, παρε. χορτάσε, δυστυχιμένε !

— Ἐχετε δίκιο ! Ἔτσι καὶ γὼ νοιώθω τὴν ἔξοχ'.

— Ἐπειτα εἶναι κάτι μικρὰ πραγματάκια πού-χουν τόση γάρη στὴν ἔξοχ' καὶ δὲ σ' ἀφίνουνε νὰ πλήξῃς ! Τὸ ζύμμα, τὰναμμα τοῦ φούρνου, τᾶμεγ μα, τὸ βρέσιμο στὴ φωλιά φρέσκου αἰγού, ὄλ' αὐτὰ

κ. Κλέο Ραγκαβῆ (!) καὶ τόσους ἄλλους πού πολεμήσανε λυσσασμένα τὸν ἀγῶνα μᾶς. Τί σοῦ κάναμε, ψυχὴ μου, καὶ μᾶς χαντακῶνεῖς ἔτσι ἕ καρδα κι ἄγρια ; Ἐσὺ, χριστιανὸς ἄθροπος, πού δὲ λείπεις Κεριακὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, πού μεταλαβαίνεις τέσσερεις φιρὲς τὸ χρόνο, πού ὀρμήνευες, τζάνουμ, καὶ τὴν «Ἀποκάλυψη» (εἶδες, κεῖνος ὁ μπερμπαντῆς στὸ «Χρόνο» πού σὲ εἶπε κιάλας καὶ ἡμπροσφῆτῃ ;) καὶ νὰ κάθῃσαι σήμερα νὰν τὰ βάζεις μὲ τὰ ταπεινά μᾶς τὰ ὀνόματα ;

Ἄς εἶναι ὁμως. Ψάξαμε μὲ τὸ ἀγιοκίρι στοὺς 118 δημοτικιστάδες τοῦ καταλόγου σου καὶ δὲ βρήκαμε οὔτε τὸν κ. Ψυχάρη, οὔτε τὸν κ. Φωτιάδῃ, οὔτε τίς κ. Εἰρ. Δεντρινού, καὶ Ἄλεξ. Παπαμόσκου, οὔτε τοὺς κ. κ. Κ. Θεοτόκη, Ἰδα, Ἄλεξ. Πανταζῆ, Παῦλο Γνευτό, Γ. Μαρκέτη, Σπύρο Ἀλιμπέρτη, Σταμάτη Σταματιάδῃ, Ἡλία Σταύρο, Κ. Στασινοπούλο, οὔτε τόσους καὶ τόσους ἄλλους πού δὲν τὸ πῆρες χαμπάρι, φρίνεται, πῶς γράφουν κι αὐτοὶ οἱ ἔρμιοι τὴ δημοτικὴ.

Καὶ παρηγορηθήκαμε. Καὶ σὲ παρακαλοῦμε μὲ περίσσια εὐλάβεια, ἀμα ξανατυπώσεις τὸ βιβλίό σου, νὰ μὴ μᾶς ξεχάσεις ὄλους τοὺς ἀπεριλειπόμενους, γιὰτὶ μπορούμε νὰ φτάσουμε σὲ κανένα ἀπονενημένο κίνημα καὶ τότε ἡ ἀμαρτία στὸ λαιμό σου. Τί τὰ θές, ἔλλογμῶτατε. Φοβούμαστε μήπως σκάρωσες τὸν κατάλογό σου παραπολύ κομματικῶ, πρᾶμα πού δὲν ταιριάζει σὲ θεοφοβούμενο ἄθροπο.

**Δούλοι σου ταπεινότετοι
ΔΥΟ ΤΡΕΙΣ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΙ**

Σημ. τοῦ «Νουμά». Δὲν ἔχετε δίκιο. Ὁ κ. Ἀντρεάδῃς στὸν κατάλόγο τοῦ ἀναφέρει μοναχὰ τοὺς παιητάδες κι ὄχι καὶ τοὺς πεζογράφους πού γράφουν τὴ δημοτικὴ.

Ἡ Ρηγίσι

Στὴν κ. Ἀλεξάνδρα Παπαμάσκου

Ὁ Ἀγνὸς ἀγέρας φύσησεν δλόδροσος
μὲ τ' Ἀλωνάρη τ' ἀχνοχάρμα ντυμένη,
πρόβαλε κάποια τρανὴ Ρήγισα στὴ χώρα μᾶς
μὲ γισσεμὰ καὶ γιοῦλια φορωμένη,
κομὲν' ἀπὸ τὸ μαγικὸ κι ἀφάνταστο
τῆς ὀδοασμένης γλώσσας μᾶς περβόλι·
κάποια φωνὴ βρονταῖε καὶ λέει:

«Ὡ !..Ρήγισα...»

πανόψηλος μεσουρινοῦ κ' ἐνώνεται
ὁ φθόγγος ὁ περὶτρανος, καὶ σέρνουν ὄλοι
τὴν πολεμόκρατη κραυγὴ...ἀνταριάζεται

σοῦ φέρνουν κάποια χαρὰ, ὄλα ἔχουν τὴν πείνησ' τους γιὰ μᾶς τοὺς χωραῖτες.

— Ἐγὼ, εἶπ' ὁ Γιάννης, δὲ χορταίνω τὸ ψωμί. Σηκώνουμαί τὸ πρῶτ' τρώγω. Πάω ἔπειτα στὸ ψάρεμα καὶ σὰ γυρίσω ξανακοκταίζω. Ἐρχεται τὸ μεσημέρι, νάμαι πάλι πρῶτος καὶ καλύτερος ! Ἡ κίνηση, βλέπεις, ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς...ἴσως καὶ τὸ νερὸ εἶναι χωνευτικὸ.

— Κάθε μέρα κάνεις μπάνιο ;
— Γὼ κάνω θαλασσινὰ μπάνια, τὸ πρῶτ' στὶς ἔφτὰ.

— Εἶδα καὶ τὴν περίφημη τὴ Μαριώ σας· ὁμορφη κοπέλλα, μὰ τὸ Θεό !

— Εἶδες, Θεοδώρη μου. τί εὐγενικὰ χαρακτηριστικά πού ἔχει ; καὶ νὰ ἴδῃς τὴν ξυπνάδα της, τὴν καλοσύνη, τὴν προθυμίαν ! τέλειο κορίτσι, τὸ καυμένο, γὼ τᾶγάπησα σὰν παιδί μου, δὲν μπορῶ πιά νὰ κάνω δίχως αὐτό, ἕς καὶ τὰνάθρεψα ! Ἐχει· κάτι γονεῖς γαϊδούρια, βλέπεις ἀπ' ἀγκαθὶ βγαίνει ῥόδο...

— Τὴν πλερώνετε ;
— Μοναχὴ της προσφέρθηκε νὰ μοῦ δουλέψῃ. Δὲ θὰ τᾶφήσω, βεβαία, ἔτσι τὸ κορίτσι, σὰ φύγουμαί !

τὸ πλῆθος τῶν ἀνίδων, κ' οἱ ἀδικοκαταφρονημένοι
το' Ἀλήθειας φέροντας τὸ λάβαρο,
βαρῶν...βαρῶν...ἀλλόπλητα προσμένει
ἡ Δόξα κρατῶντας δάφνισο κι ἀμάραντο
στεφάνι. μινρώθηκε τ' ἀγέρι
τῆς πατημένης στρατάς· μὰ γλῆγορα
ἦρθεν ὁ χρόνος πού πάντα κράζει
«ὀμπρός...ὀμπρός...»

καὶ στρατήσῃ ἡ Ρήγισα

κατὰ τὰ ξένα μέρη.

15 τ' Ἀλωνάρη 1908

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

ὍΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Κουλουβάτς μᾶς παρακαλεῖ νὰ διορθώσουμε στὸ ἐπίγραμμα τοῦ πού τυπώθηκε στ' 291 σέλλο (σελ. 1, στήλ. 2) τὸ «Ἐγὼ μὲ ὁ γίος τοῦ Χάρουτα», πού καταλάθος γράφτηκε, σὲ «Ἐγὼ μὲ ὁ δρακογέννητος».

— Γιὰ κάποιο Ροδοκανάκη μᾶς μίλησε ἡ «Ἐστία» τῆς Τρίτης. Μὰ ὁ κάποιος αὐτὸς ἔχει βγάλει κάποιο βιβλίό πού-γινε κάποια κουβέντα γι' αὐτό. Κι ὅταν κάποιος ἄθροπος βγάλει κάποιο βιβλίό κτλ. παύει πῆ νάιναι κάποιος. τουλάχιστο γιὰ τοὺς κ. κ. δημοσιογράφους πού καμῶνουνται πῶς παρακολουθοῦν καὶ τὴ φιλοσοφία, καὶ κράζονται μὲ τὸνομά του.

— Τώρα τελευταῖα δίνει καὶ παίρνει στὸ θεατρὸ μᾶς ἡ πριγκητικὴ κριτικὴ. Δηλ., γιὰ νὰ μιλήσουμε καθαρά, τὰ βασιλόπουλα δηλώνουνε πῶς θὰ πάνε στὸ δεῖνα θεατρὸ τὸ βράδι γιὰ νὰ δοῦνε τὸ δεῖνα ἔργο. Τὸ πρῶμα γράφεται σκεδὸ πλάτῃ στὰ προγράμματα, γιὰ ἐμπορικὴ σκοπὴ βέβαια, μὰ κι ὁ συγγραφέας, ὅταν ἐνοσιεῖται εἶναι κανένας κουφοκέφαλος, τὸ παίρνει πᾶνου του καὶ ἐλαφρογιάζεται φωναζοντας πῶς τὸ ἔργο του ζητήσανε νὰν τὸ δοῦνε κ' οἱ πρίγκητες. Καὶ τῦρα νάχουν ὄλες οἱ κριτικὲς τοῦ κόσμου μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοι ἐπίσημη κριτικὴ !

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

δ. Τζ. Μόναχο. Τὸ βιβλίον δὲν τᾶχουμε στὸ γραφεῖο μᾶς. Νὰν τὸ ζητήσετε ἀπὸ τὸν Βιο : 13, rue du Val du Grève, Paris.— κ. Τζ. Ἐδου. Ἰταρ' ἀπὸ λίγα φύλλα θὰν τᾶχνησούμε. Γιατὶ βιάζεσαι τόσο ; — κ. Ἀδάμαντο. Νὰ μᾶς τὸ στείλεις. Ἄν εἶναι καλὸ, θὰ δημοσιουεῖται.— Β. Ρ. στὴν Καλαμάτα. Ὁμ. Δὲ γίνεται. Ἄν ψαλλίδίξεται ὁμως, ψαλλίδίσει το καὶ τότε βλέπουμα.

Τώρα, Θεόδωρε, στὴ δουλειά ! — εἶπε ὁ Γιάννης σηκωμένος — ὄκ πάω τώρα στὸ ψάρεμα, τώρα κεί στὰ βραχάκια. Νὰ σοῦ τοιμάξω καὶ σένα τὸ καλαμακι σου νὰ μὲ συντροφέψῃ.

— Ἰσα ἴσα τρελλαινόμεμα γιὰ ψάρεμα !
— Ὁ Γιάννης μου εἶναι περίφημος ψαράς εἶπ' ἡ μάννα του — ὁτάνει νὰ σοῦ πῶ πῶς δὲν τοῦ λείπει, σὰν ψαρεύει, κ' ἡ ὀμπρέλλα !

Ὁ Γιάννης πῆγε στὸ μαγαζὶ κ' ἔφερε ὄλα τῆς ψαρκῆς τὰ σῦνεργα : δύο μακρὰ καλὰμακια κ' ἓνα κουτὶ μὲ σπάγγου, φελλοῦς, μολυβάκια καὶ τρίχες μὲ λογιῶ λογιῶν ἀγκίστρια. Διᾶλεξε τᾶγκίστρια ποῦθελε κ' ἔδεσε τὴν τρίχα του σὲ γερὴ κλωστή, μεταξένια ὕστερα τὴν ἔδεσε κι αὐτὴ σὲ μακρὸ σπάγγο, στερεωμένο στὴν ἔκρη τοῦ καλαμαίου. Ἐνα μικρὸ μολυβάκι, δεμένο στὴν κλωστή, χρησίμευε γιὰ νὰ βουλιέται τᾶγκίστρι στὴ θάλασσα.

— Τώρα μόνο τὸ δολώμα μᾶς λείπει — τοῦπ' ὁ Θεόδωρος, τοιμάζοντας κι αὐτὸς τὸ καλὰμακί του.

— Μωρὲ πούναι κείνο τὸ κορίτσι, κείνο πάντα μου βρίσκει δολώματα...Μαριώ, ἔ Μαριώ !

— Τί θές κύρ Γιάνκο μ' ;

Ἡ Μαριώ ἦθε πεταχτή, ροδοκοκκινισμέν' ἀπ' τὴ δουλιὰ της, καὶ κοίταξε τίς προετοιμασίες μ' ἓνα κατεργάριχο χαμογέλιο πούλλεγε πολλὰ πράματα· φαίνεται δὲν εἶχε πολὺ μεγάλη μπιστοσύνη στὴν ψαρκικὴ τέχνη τοῦ φίλου της !